ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

της 7ης Ιουνίου 2001 *

Στην υπόθεση Τ-187/99,

Agrana Zucker und Stärke AG, με έδρα τη Βιένη (Αυστρία), εκπροσωπούμενη από τους W. Barfuß και H. Wollmann, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους M. Erhart και Δ. Τριανταφύλλου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 1999/342/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Σεπτεμβρίου 1998, σχετικά με τις σχεδιαζόμενες ενισχύσεις της Αυστρίας προς την Agrana Stärke-GmbH για τη δημιουργία και τη μετατροπή των εγκαταστάσεων παραγωγής αμύλου [κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό Ε(1998) 3023 τελικό] (ΕΕ 1999, L 131, σ. 61),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από την P. Lindh, Πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, M. Βηλαρά και N. Forwood, δικαστές,

γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 16ης Νοεμβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 951/97 του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1997, για τη βελτίωση των συνθηκών μεταποιήσεως και εμπορίας των γεωργικών προϊόντων (ΕΕ L 142, σ. 22), που αντικαθιστά, με ταυτόσημη διατύπωση, την ίδια διάταξη του κανονισμού (ΕΟΚ) 866/90 του Συμβουλίου, της 29ης Μαρτίου 1990 (ΕΕ L 91, σ. 1), προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη είναι δυνατό να λαμβάνουν, στον τομέα που καλύπτει ο παρών κανονισμός, μέτρα ενίσχυσης των οποίων οι προϋποθέσεις ή οι όροι χορήγησης

αποκλίνουν από τα προβλεπόμενα στον παρόντα κανονισμό ή των οποίων τα ποσά υπερβαίνουν τα προβλεπόμενα σ' αυτόν ανώτατα όρια, με την επιφύλαξη ότι τα εν λόγω μέτρα λαμβάνονται σύμφωνα με τα άρθρα 92 έως 94 της Συνθήκης.»

2 Το άρθρο 151, παράγραφος 1, της Πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως του Βασιλείου της Νορβηγίας, της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 1994, C 241, σ. 21, στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως) προβλέπει τα εξής:

«Οι πράξεις που απαριθμούνται στο παράρτημα XV της παρούσας Πράξης εφαρμόζονται έναντι των νέων κρατών μελών υπό τους όρους που προβλέπονται στο παράρτημα αυτό».

3 Το παράρτημα XV, σημείο VII Δ 1, της Πράξεως Προσχωρήσεως προβλέπει τα εξής:

«[...] κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 866/90 [...], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από [τον] κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3669/93 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1993 (ΕΕ L 338 της 31.12.1993, σ. 26).

Εφαρμόζοντας το άρθρο 16, παράγραφος 5, η Επιτροπή:

— [...]

— θα εφαρμόσει τις διατάξεις αυτές έναντι της Αυστρίας και της Φινλανδίας σύμφωνα με τη δήλωση αριθ. 31 που βρίσκεται στην Τελική Πράξη.

[...]»

4 Στην Τελική Πράξη της Πράξεως Προσχωρήσεως προστέθηκε μια κοινή δήλωση. Η δήλωση αυτή προβλέπει τα εξής:

«31. Κοινή δήλωση για τη μεταποιητική βιομηχανία στην Αυστρία και τη Φινλανδία:

Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν τα εξής:

[...]

ii) ευελιξία των σχεδίων μεταβατικής εθνικής ενίσχυσης που σκοπεί στη διευκόλυνση της αναδιάρθρωσης.»

Ιστορικό της διαφοράς

5 Η Agrana Stärke-GmbH είναι επιχείρηση που παράγει άμυλο από γεώμηλα και αραβόσιτο και διαθέτει τα προϊόντα της στην ημεδαπή αγορά ή τα εξάγει, αφενός σε

άλλους τομείς πλην του τομέα των τροφίμων και αφετέρου στον τομέα των βιολογικών προϊόντων. Η επιχείρηση αυτή παράγει και μεταποιεί άμυλο από αραβόσιτο στο εργοστάσιό της του Aschach (Αυστρία) και άμυλο από γεώμηλα στο εργοστάσιό της του Gmünd (Αυστρία). Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, η Agrana Beteiligungs-AG, το κεφάλαιο της οποίας κατείχαν κυρίως η Zucker BeteiligungsgmbH και η Südzucker AG, κατείχε το 98,75 % των μεριδίων της Agrana Stärke-GmbH. Στις 13 Αυγούστου 1999 η Agrana Stärke-GmbH συγχωνεύθηκε με την αδελφή εταιρία Agrana Zucker-GesmbH. Η προσφυγή έχει ασκηθεί από τη νέα αυτή εταιρία, η οποία έχει την επωνυμία «Agrana Zucker-GesmbH», που νομιμοποιείται ως καθολικός διάδοχος της Agrana Stärke-GmbH. Στις 27 Αυγούστου 1999 η Agrana Zucker-GesmbH μετετράπη σε ανώνυμη εταιρία αυστριακού δικαίου (Aktiengesellschaft). Η εταιρική επωνυμία της εταιρίας αυτής μετετράπη ταυτόχρονα σε Agrana Zucker und Stärke Aktiengesellschaft (στο εξής: Agrana, που θα καλύπτει και τις προηγουμένες εταιρικές μορφές της).

6 Το 1995 η Αυστριακή Κυβέρνηση έθεσε σε εφαρμογή ένα γενικό πλαίσιο στηρίξεως ορισμένων δραστηριοτήτων με τίτλο «Ειδικό πρόγραμμα PRE για τις επενδύσεις που προορίζονται να βελτιώσουν τη μεταποίηση και την εμπορία των αγροτικών προϊόντων που εμπίπτουν στο άρθρο 38, παράρτημα II, της Συνθήκης ΕΚ» (Eurofit). Στις 19 Μαΐου 1995 η Agrana κατέθεσε αίτηση χορηγήσεως ενισχύσεως σχετικά με ορισμένες επενδύσεις στον τομέα του αμύλου που προβλέπονται για τις εγκαταστάσεις της του Gmünd και του Aschach ενώπιον της αρμόδιας αυστριακής αρχής για τη χορήγηση ενισχύσεως στο πλαίσιο του προγράμματος Eurofit.

7 Στις 27 Μαΐου 1995 η Αυστριακή Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή το γενικό πλαίσιο στηρίξεως Eurofit.

8 Τον Σεπτέμβριο 1995 η Agrana έλαβε την απόφαση να θέσει σε εφαρμογή το σχέδιο.

9 Στη συνέχεια, η Αυστριακή Κυβέρνηση αποφάσισε να κοινοποιεί χωριστά, και όχι σε γενικό πλαίσιο, κάθε σχέδιο το οποίο αφορούσε το πρόγραμμα Eurofit. Κατόπιν

αυτού, με έγγραφο της 28ης Ιουνίου 1996, η Αυστριακή Κυβέρνηση κοινοποίησε χωριστά στην Επιτροπή τα μέτρα ενισχύσεως για τις επενδύσεις που είχε πραγματοποιήσει η Agrana στις εγκαταστάσεις του Aschach και του Gmünd. Η κοινοποίηση του προγράμματος Eurofit ανακλήθηκε τελικά στις 3 Δεκεμβρίου 1996.

10 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1996 προς την Επιτροπή, η Αυστριακή Κυβέρνηση ζήτησε να εφαρμοστεί χωριστή μεταχείριση για καθένα από τα δύο μέτρα που αφορούσαν κάθε μία από τις εγκαταστάσεις της Agrana.

11 Οι προοριζόμενες για το εργοστάσιο του Gmünd ενισχύσεις εγκρίθηκαν από την Επιτροπή με το έγγραφο SG (97) D/461, της 23ης Ιανουαρίου 1997 (κρατική ενίσχυση N 517/96).

12 Οι προοριζόμενες για το εργοστάσιο του Aschach ενισχύσεις αφορούσαν τα ακόλουθα μέτρα:

— τη μετατροπή, με χρησιμοποίηση τρέχουσας τεχνολογίας, εγκαταστάσεως διαβρέξεως υπό υψηλή πίεση για άμυλο αραβοσίτου με αύξηση της μεταποιητικής ικανότητας, από [...] έως [...]·

— εγκατάσταση μονάδας ζαχαροποιήσεως του αμύλου από αραβόσιτο, με αύξηση της μεταποιητικής ικανότητας, η οποία θα ανέλθει σε [...] ετησίως (η παλαιά εγκατάσταση, απηρχαιωμένη πλέον και με ανεπαρκή ικανότητα, θα κλείσει).

13 Όσον αφορά τα σχετικά με το εργοστάσιο του Aschach μέτρα, η Επιτροπή, κατ' αρχάς με τηλεομοιοτυπία της 30ής Ιουλίου 1997 και, στη συνέχεια, με έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1997, πληροφόρησε την Αυστριακή Κυβέρνηση για την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ). Η απόφαση κινήσεως της διαδικασίας δημοσιεύθηκε στις 12 Νοεμβρίου 1997 στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (ΕΕ C 342, σ. 4), τα δε άλλα κράτη μέλη καθώς και τα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη εκλήθησαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους.

14 Με έγγραφο της 18ης Σεπτεμβρίου 1997, η Αυστριακή Κυβέρνηση κοινοποίησε τις παρατηρήσεις της επί της αποφάσεως της Επιτροπής περί κινήσεως της διαδικασίας.

15 Με έγγραφα της 12ης Δεκεμβρίου 1997, η Ιταλική και η Ισπανική Κυβέρνηση κοινοποίησαν τις παρατηρήσεις τους στην Επιτροπή.

16 Με έγγραφα της 5ης, της 9ης και της 12ης Δεκεμβρίου 1997, η Fachverband der Stärkeindustrie eV, η Ένωση Αμυλοποιών Δημητριακών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και η Asociación de Transformadores de Maiz por Via Húmeda κοινοποίησαν τις παρατηρήσεις τους στην Επιτροπή.

17 Με έγγραφο της 12ης Φεβρουαρίου 1998, οι αυστριακές αρχές σχολίασαν τις παρατηρήσεις αυτές.

18 Στις 30 Σεπτεμβρίου 1998 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 1999/342/ΕΚ, σχετικά με τις σχεδιαζόμενες ενισχύσεις της Αυστρίας προς την εταιρία Agrana για τη

δημιουργία και τη μετατροπή των εγκαταστάσεων παραγωγής αμύλου (ΕΕ L 131, σ. 61), με την οποία η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το σχέδιο ενισχύσεως σχετικά με το εργοστάσιο του Aschach δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση).

Προσβαλλομένη απόφαση και διαδικασία

19 Από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι, σύμφωνα με τις δηλώσεις της Αυστριακής Κυβερνήσεως, το ποσό της ενισχύσεως ανέρχεται σε 57,4 εκατομμύρια αυστριακών σελινίων (ATS) (4,13 εκατομμύρια ECU), αντιπροσωπεύον το 20 % του κόστους της επενδύσεως.

20 Η Επιτροπή έκρινε ότι το κοινοποιηθέν μέτρο ενισχύσεως είναι κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ). Περαιτέρω, η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν ετύγχαναν εφαρμογής ούτε οι προβλεπόμενες στο άρθρο 92, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 87, παράγραφος 2, ΕΚ) εξαιρέσεις, ούτε οι προβλεπόμενες στο άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχεία α', β' και δ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχεία α', β' και δ', ΕΚ).

21 Ομοίως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ) δεν τυγχάνει εφαρμογής στην επίδικη ενίσχυση, διότι η ενίσχυση αυτή αλλοιώνει τους όρους του εμπορίου κατά τρόπο που αντίκειται προς το κοινό συμφέρον, καθόσον συμβάλλει στην αύξηση της προσφοράς εντός μιας αγοράς που χαρακτηρίζεται από περιορισμένη ζήτηση και κατ' αυτόν τον τρόπο στρεβλώνει αισθητά τον ανταγωνισμό (αιτιολογική σκέψη 54 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή έκρινε ότι, ακόμη και αν ληφθεί υπόψη η ρήτρα ευελιξίας της δηλώσεως αριθ. 31, η ενίσχυση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι

συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, υπό την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης (αιτιολογική σκέψη 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

22 Επιπλέον, η Επιτροπή προέβαλε ότι δεν τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης, διότι η Agrana είχε ήδη πλήρως πραγματοποιήσει τις επενδύσεις και είχε θέσει σε λειτουργία τις σχετικές εγκαταστάσεις (αιτιολογική σκέψη 57 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ως εκ τούτου, η ενίσχυση δεν φαίνεται αναγκαία για την πραγματοποίηση των επιδίκων επενδύσεων. Κατά την Επιτροπή, η υπόθεση ότι η μη χορήγηση της ενισχύσεως θα οδηγούσε πιθανώς σε εκκαθάριση της επιχειρήσεως εξαιτίας οικονομικών λόγων δεν ευσταθεί, εν όψει της εκτελέσεως της αποφάσεως να πραγματοποιηθεί η επένδυση. Επομένως, η Επιτροπή θεώρησε την ενίσχυση ως ενίσχυση λειτουργίας, η οποία εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης (αιτιολογική σκέψη 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

23 Η προσβαλλόμενη απόφαση απόφαση προβλέπει τα εξής:

«Άρθρο 1

[...]

Το σχέδιο ενισχύσεως δεν πληροί τους όρους για καμία από τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 92, παράγραφοι 2 και 3, της Συνθήκης ΕΚ. Προς τον σκοπό αυτό η ενίσχυση δεν πρέπει να χορηγηθεί.

[...]»

24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Αυγούστου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

25 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, να ζητήσει από την Επιτροπή την προσκόμιση ορισμένων αποφάσεων με τις οποίες εφάρμοσε τη δήλωση αριθ. 31. Η Επιτροπή ικανοποίησε το αίτημα αυτό.

26 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 16ης Νοεμβρίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

27 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

28 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

29 Από την προσφυγή προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως, που αντλούνται κατ' ουσίαν, πρώτον, από υπέρβαση της προθεσμίας έρευνας, δεύτερον, από παράβαση του συνδυασμού των διατάξεων του άρθρου 151, παράγραφος 1, της Πράξεως Προσχωρήσεως, της δηλώσεως αριθ. 31 και του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, τρίτον, από το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το κριτήριο της αναγκαιότητας της ενισχύσεως και, τέταρτον, από ανεπαρκή αιτιολογία.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από υπέρβαση της προθεσμίας έρευνας

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, η Επιτροπή υποχρεούται να επιδεικνύει επιμέλεια κατά την προκαταρκτική φάση της διαδικασίας

σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις και να λαμβάνει υπόψη το συμφέρον των κρατών μελών να ενημερώνονται ταχέως για το αν τα σχεδιαζόμενα μέτρα μπορούν να τεθούν σε εφαρμογή (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 1973, 120/73, Lorenz, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 815). Εάν παραλείψει να λάβει θέση εντός προθεσμίας δύο μηνών (στο εξής: προθεσμία Lorenz), η Επιτροπή δεν δρα με την απαιτούμενη επιμέλεια. Μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος μπορεί να προβεί στην εκτέλεση του σχεδίου. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την προθεσμία αυτή εν προκειμένω.

31 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διαδικασία ελέγχου του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ δεν κινήθηκε παρά μόνον με το έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1997, που παραδόθηκε στη Μόνιμη Αντιπροσωπεία της Δημοκρατίας της Αυστρίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες στις 19 Αυγούστου 1997, ήτοι δύο μήνες και τρεις ημέρες μετά την τελευταία διαβίβαση πληροφοριακών στοιχείων. Επομένως δεν τηρήθηκε η προθεσμία Lorenz. Συνεπώς, η απαγόρευση εκτελέσεως του σχεδίου ενισχύσεως την οποία επιβάλλει το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ κατέστη ανίσχυρη και η διατύπωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η σχεδιαζόμενη ενίσχυση «δεν πρέπει να χορηγηθεί», είναι εσφαλμένη. Ως εκ τούτου, η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

32 Η προσφεύγουσα δέχεται ότι η Αυστριακή Κυβέρνηση πληροφορήθηκε με τηλεομοιοτυπία της 30ής Ιουλίου 1997 ότι η Επιτροπή είχε αποφασίσει να κινήσει τη διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, ήτοι εντός της δίμηνης προθεσμίας. Πάντως, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η ανακοίνωση αυτή δεν συνιστά απόφαση δυναμένη να αναστείλει την προθεσμία Lorenz. Πράγματι, η απόφαση της Επιτροπής να κινήσει την εν λόγω διαδικασία έπρεπε να λάβει τη μορφή αποφάσεως υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ, η οποία, συνεπώς, έπρεπε να είναι αιτιολογημένη. Όμως, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η επίδικη τηλεομοιοτυπία δεν παρείχε καμία αιτιολογία και, ως εκ τούτου, δεν επέτρεπε στην Αυστριακή Κυβέρνηση να αξιολογήσει το περιεχόμενο της αποφάσεως και να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.

33 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει επίσης ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν ειδοποίησε μετά την πάροδο της δίμηνης προθεσμίας, όπως προβλέπεται στην προαναφερθείσα απόφαση Lorenz. Πάντως, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, εφόσον η ειδοποίηση έχει ως μόνο σκοπό να διασφαλιστεί ότι το σχέδιο ενισχύσεως θα τεθεί σε

εφαρμογή σύμφωνα με τη μορφή που περιγράφεται στην κοινοποίηση, η μη ύπαρξη ειδοποιήσεως δεν αναιρεί τον χαρακτήρα της ενισχύσεως ως υφισταμένης ενισχύσεως.

34 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορούσε να εξετάσει την επίδικη ενίσχυση μόνον δυνάμει των διατάξεων σχετικά με τις υφιστάμενες ενισχύσεις.

35 Η Επιτροπή αμφισβητεί τον ισχυρισμό ότι δεν τήρησε εν προκειμένω την προθεσμία Lorenz. Μεταξύ άλλων, η Επιτροπή τονίζει ότι η προσφεύγουσα εσφαλμένως ισχυρίζεται ότι η κίνηση της διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ πρέπει να πραγματοποιείται με αιτιολογημένη απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ. Η Επιτροπή τήρησε την προθεσμία αυτή κοινοποιώντας στην Αυστριακή Κυβέρνηση, με τηλεοποιοτυπία της 30ής Ιουλίου 1997, την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία. Εν πάση περιπτώσει, εφόσον δεν υπήρξε ειδοποίηση μετά την πάροδο της δίμηνης προθεσμίας, ελλείπει μια ουσιώδης προϋπόθεση για την εφαρμογή της νομολογίας που διαμορφώθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση Lorenz και, συνεπώς, η επίδικη ενίσχυση δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να συνιστά υφιστάμενη ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 1, ΕΚ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

36 Εκ προοιμίου, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 88 ΕΚ προβλέπει προκαταρκτική διαδικασία εξετάσεως των νέων ενισχύσεων που έχουν την πρόθεση να θεσπίσουν τα κράτη μέλη, ειδάλλως η θέσπισή τους δεν είναι σύννομη. Δυνάμει του άρθρου 88, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, ΕΚ, όπως έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα σχέδια που αποβλέπουν να θεσπίσουν ή να τροποποιήσουν ενισχύσεις πρέπει να κοινοποιούνται στην Επιτροπή πριν από τη θέση τους σε εφαρμογή. Η Επιτροπή προβαίνει τότε σε πρώτη εξέταση των σχεδιαζομένων ενισχύσεων. Αν, μετά το πέρας της εξετάσεως αυτής, προκύψουν βάσιμες αμφιβολίες ως προς το συμβατό του σχεδίου με την κοινή αγορά, η Επιτροπή κινεί αμελλητί τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 88, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΕΚ.

37 Περαιτέρω, από το άρθρο 88, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, ΕΚ προκύπτει ότι καθ' όλη τη διάρκεια της προκαταρκτικής φάσεως το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν μπορεί να εφαρμόσει το σχέδιο ενισχύσεως. Σε περίπτωση κινήσεως της διαδικασίας εξετάσεως του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, η απαγόρευση αυτή εξακολουθεί να ισχύει μέχρι την έκδοση της αποφάσεως της Επιτροπής επί του συμβατού του σχεδίου ενισχύσεως με την κοινή αγορά. Αντιθέτως, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, εάν η Επιτροπή δεν ενεργήσει εντός δύο μηνών από της πλήρους κοινοποιήσεως, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος μπορεί να εφαρμόσει τη σχεδιαζόμενη ενίσχυση υπό την προϋπόθεση ότι έχει ειδοποιήσει προηγουμένως την Επιτροπή, η δε ενίσχυση αυτή εμπίπτει στη συνέχεια στο καθεστώς των υφισταμένων ενισχύσεων (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Lorenz, σκέψη 6, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιουνίου 1992, C-312/90, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-4117, σκέψη 18, της 11ης Ιουλίου 1996, C-39/94, SFEI κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-3547, σκέψη 38, και της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 37).

38 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας ενημερώθηκε, εντός της δίμηνης προθεσμίας, μέσω της τηλεομοιοτυπίας που της απηύθυνε η Επιτροπή στις 30 Ιουλίου 1997, για την απόφαση της Επιτροπής να κινήσει την κατ' αντιπαράθεση διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Εφόσον επομένως η Επιτροπή «ενήργησε» προσηκόντως εντός της προβλεπομένης προς τούτο προθεσμίας, η εν λόγω τηλεομοιοτυπία αρκούσε για να διακόψει την προθεσμία Lorenz.

39 Εν πάση περιπτώσει, δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν ειδοποίησε προηγουμένως την Επιτροπή για την πρόθεσή της να θέσει το σχέδιο ενισχύσεως σε εφαρμογή. Όμως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η ειδοποίηση αυτή δεν έχει ως μόνο σκοπό να διασφαλιστεί ότι το σχέδιο ενισχύσεως θα τεθεί σε εφαρμογή σύμφωνα με τον τρόπο που περιγράφεται στην κοινοποίηση, αλλά πληροί και τις «επιταγές της ασφαλείας δικαίου» (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Lorenz, σκέψη 4). Πράγματι, σκοπός της τηρήσεως της υποχρεώσεως αυτής είναι να καθοριστεί, προς το συμφέρον των ενδιαφερομένων μερών και των εθνικών δικαστηρίων, η ημερομηνία κατόπιν της οποίας η ενίσχυση εμπίπτει στο καθεστώς των υφισταμένων ενισχύσεων. Εφόσον επομένως η υποχρέωση αυτή δεν τηρήθηκε, η επίδικη ενίσχυση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως υφιστάμενη ενίσχυση.

40 Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του συνδυασμού των διατάξεων του άρθρου 151, παράγραφος 1, της Πράξεως Προσχωρήσεως, της δηλώσεως αριθ. 31 και του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ' ΕΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

41 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από τον συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 151, παράγραφος 1, και του σημείου VII Δ 1 του παραρτήματος XV της Πράξεως Προσχωρήσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή θα εφαρμόσει το άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 866/90 έναντι της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Δημοκρατίας της Φινλανδίας σύμφωνα με τη δήλωση αριθ. 31 της Τελικής Πράξεως της της Πράξεως Προσχωρήσεως. Με τη δήλωση αυτή, η Ευρωπαϊκή Ένωση ανέλαβε την υποχρέωση να επιδείξει ευελιξία ως προς τις εθνικές μεταβατικές διατάξεις που αφορούν τις ενισχύσεις οι οποίες προορίζονται να διευκολύνουν την αναγκαία λόγω της προσχωρήσεως αναδιάρθρωση.

42 Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι η δήλωση αριθ. 31 δεν έχει μόνον ερμηνευτικό περιεχόμενο, αλλ' αντιστοιχεί, μέσω του άρθρου 151, παράγραφος 1, της Πράξεως Προσχωρήσεως, σε υποχρέωση πρωτογενούς δικαίου βαρύνουσα την Ευρωπαϊκή Ένωση. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν μπορεί να μην λάβει υπόψη τη δήλωση αριθ. 31 παραπέμποντας στο παράγωγο κοινοτικό δίκαιο, και μάλιστα σε πράξεις που συνιστούν μονομερή ανάληψη υποχρεώσεων, όπως το νομοθετικό πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων σχετικά με επενδύσεις στον τομέα της μεταποιήσεως και εμπορίας γεωργικών προϊόντων (ΕΕ 1996, C 29, σ. 4). Η προσφεύγουσα προσθέτει εξάλλου ότι το πλαίσιο αυτό δεν τυγχάνει εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση, διότι εκδόθηκε μετά από την κοινοποίηση του σχεδίου ενισχύσεως στο πλαίσιο του σχεδίου Eurofit.

43 Η προσφεύγουσα εκθέτει στη συνέχεια ότι η δήλωση αριθ. 31 αποτελεί απόρροια συμβιβασμού μεταξύ αφενός του συμφέροντος της Δημοκρατίας της Αυστρίας να μην εκτεθεί στην ενιαία αγορά βίαια και χωρίς προστασία των ιδιαιτέρως ευαισθήτων βιομηχανικών τομέων της και αφετέρου του συμφέροντος της Κοινότητας να

μη χορηγήσει μεταβατική περίοδο. Κατ' ουσίαν, η δήλωση αριθ. 31 συνιστά μεταβατικό καθεστώς και επιβάλλει να ληφθεί ιδιαίτερα υπόψη το «σενάριο της προσχωρήσεως».

44 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η «ευελιξία» υπό την έννοια της δηλώσεως αριθ. 31 συνεπάγεται ότι οι ενισχύσεις για την αναδιάρθρωση μπορούν επίσης να έχουν ως αντικείμενο την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας των οικείων βιομηχανιών. Τούτο προκύπτει από τη βούληση των συντακτών της δηλώσεως αυτής, οι οποίοι είχαν συνείδηση της αναπόφευκτης αυξήσεως της παραγωγικής ικανότητας της βιομηχανίας αμύλου, να καταστήσουν δυνατή την επιβίωση των οικείων επιχειρήσεων στην εσωτερική αγορά. Η βούληση αυτή μπορεί να συναχθεί συγκεκριμένα από το γεγονός ότι, σε πρόταση κειμένου της Επιτροπής κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων προσχωρήσεως με τη Δημοκρατία της Αυστρίας, είχε αρχικώς προβλεφθεί παραίτηση από την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας, περιορισμός ο οποίος απορρίφθηκε από τους Αυστριακούς διαπραγματευτές. Η Επιτροπή θα προέβαινε σε εφαρμογή αντίθετη προς τη δήλωση αριθ. 31, αν εξαρτούσε την έγκριση ενισχύσεως από την προηγούμενη προϋπόθεση παραιτήσεως από την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας.

45 Συναφώς, η προσφεύγουσα επικαλείται τη θέση της ίδιας της Επιτροπής στην απόφασή της σχετικά με ορισμένες επενδύσεις της Agrana στον τομέα του αμύλου από γεώμηλα (κρατική ενίσχυση N 517/96). Η προσφεύγουσα παραθέτει, μεταξύ άλλων, ένα απόσπασμα της αποφάσεως αυτής το οποίο έχει ως εξής:

«Για να έχει νόημα η δήλωση αριθ. 31, πρέπει να γίνει αντιληπτή ως σκοπούσα τη μακροπρόθεσμη βιωσιμότητα του τομέα. Στις περιπτώσεις όπου αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί με τη διατήρηση ή την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας, κάθε προϋπόθεση με σκοπό τη μείωση της παραγωγικής ικανότητας θα ήταν αντίθετη προς την ίδια την έννοια της αναδιαρθρώσεως.»

46 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το κοινοποιηθέν σχέδιο ενισχύσεως επιτρέπει στην αυστριακή βιομηχανία αμύλου να προσαρμοστεί στους όρους του

ανταγωνισμού στην εσωτερική ευρωπαϊκή αγορά. Επομένως, πληροί την πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητείται από την Επιτροπή με την προσβαλλομένη απόφαση (αιτιολογική σκέψη 50).

47 Για να λαμβάνεται υπόψη το «σενάριο της προσχωρήσεως», η Επιτροπή πρέπει, κατά την εξέταση του επιδίκου σχεδίου ενισχύσεως και, ειδικότερα, κατά την εκτίμηση των επιπτώσεων στο εμπόριο και στο κοινοτικό συμφέρον, να μη λαμβάνει αποκλειστικά υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις του επιδίκου σχεδίου ενισχύσεως. Αντιθέτως, η Επιτροπή πρέπει να σταθμίζει τα πλεονεκτήματα που παρέχει στην Κοινότητα η προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση χωρίς μεταβατικό στάδιο προς τα μειονεκτήματα που είναι εγγενή στην καταβολή της επίδικης ενισχύσεως. Η Επιτροπή δεν προέβη στη στάθμιση αυτή με τις αιτιολογικές σκέψεις 23 και 52 έως 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

48 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η Επιτροπή έθεσε απλώς το ζήτημα αν η κατάσταση της αγοράς μετά την προσχώρηση θα επιδεινωνόταν εκ νέου λόγω της ενισχύσεως. Όμως, η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη την κατάσταση της αγοράς στις σχέσεις μεταξύ Κοινότητας και Δημοκρατίας της Αυστρίας πριν από την προσχώρηση, το ζήτημα αν αυτή η κατάσταση της αγοράς είχε βελτιωθεί λόγω της προσχωρήσεως χωρίς μεταβατικό στάδιο και αν η βελτίωση αυτή διακυβευόταν με το εξεταζόμενο μέτρο ενισχύσεως. Το γεγονός ότι τα στοιχεία αυτά δεν ελήφθησαν υπόψη καθιστά την απόφαση μη σύννομη.

49 Η Επιτροπή απορρίπτει την επιχειρηματολογία αυτή.

50 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι από το άρθρο 174 της Πράξεως Προσχωρήσεως προκύπτει ότι η δήλωση αριθ. 31 δεν αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της πράξεως αυτής. Πάντως, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τη δήλωση αυτή κατά την εξέταση συγκεκριμένων περιπτώσεων. Πράγματι, η δήλωση αριθ. 31 είναι ένα συμπληρωματικό στοιχείο το οποίο η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη μεταξύ πολλών άλλων στοιχείων κατά τη γενική αξιολόγηση ενός συγκεκριμένου σχεδίου ενισχύσεως.

51 Η Επιτροπή διευκρινίζει στη συνέχεια ότι η θέση της δεν πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν μπορεί ποτέ να γίνεται επίκληση της δηλώσεως αριθ. 31 για να εγκρίνεται ενίσχυση για αυξήσεις της παραγωγικής ικανότητας στον τομέα του αμύλου. Πάντως, κατά γενικό κανόνα, τέτοιου είδους ενίσχυση δεν μπορεί να χορηγηθεί, ακόμη και κατόπιν επικλήσεως της δηλώσεως αριθ. 31. Η Επιτροπή επιμένει ότι, στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση ενισχύσεως, η έγκριση αυξήσεως της παραγωγικής ικανότητας δεν δικαιολογείται κατόπιν της εξετάσεως της επίδικης καταστάσεως.

52 Συναφώς, η Επιτροπή αντικρούει το επιχείρημα που η προσφεύγουσα αντλεί από την απόφαση σχετικά με τις επενδύσεις στον τομέα του αμύλου από γεώμηλα (κρατική ενίσχυση Ν 517/96), η οποία δεν ασκεί ιδιαίτερη επιρροή, διότι, στην περίπτωση εκείνη, επρόκειτο μόνο για διατήρηση της υφιστάμενης παραγωγικής ικανότητας και όχι για αύξηση της ικανότητας αυτής. Επιπλέον, το χωρίο που επικαλείται η προσφεύγουσα δείχνει απλώς ότι η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η εμμονή για επίτευξη μειώσεως της παραγωγικής ικανότητας μπορεί να αντίκειται στην έννοια της αναδιαρθρώσεως σύμφωνα με τη δήλωση αριθ. 31. Η Επιτροπή δεν αναγνώρισε ότι πρέπει να εγκριθούν αυξήσεις της παραγωγικής ικανότητας.

53 Ομοίως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι από τη διατύπωση της αιτιολογικής σκέψης 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως ουδόλως προκύπτει ότι σε καμία περίπτωση δεν θα εγκρίνονταν αυξήσεις της παραγωγικής ικανότητας. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η αιτιολογική σκέψη 53 δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη μεμονωμένα και υπενθυμίζει διάφορα στοιχεία που έλαβε υπόψη κατά την εκτίμησή της (και τα οποία αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις 52 έως 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι σε όλο το δεύτερο μέρος της αιτιολογικής σκέψης 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως περιγράφεται η θέση της ως προς την εφαρμογή των κοινοτικών κατευθυντηρίων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων (ΕΕ C 368, της 23ης Δεκεμβρίου 1994, σ. 12). Είναι επομένως εσφαλμένο να συναχθεί από τις παρατηρήσεις αυτές επιχείρημα περί της ερμηνείας της έννοιας της ευελιξίας της δηλώσεως αριθ. 31, όπως πράττει η προσφεύγουσα.

54 Τέλος, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, στην περίπτωση της επίδικης ενισχύσεως, κατέληξε στο συμπέρασμα, στο πλαίσιο της συνολικής εξετάσεώς της, ότι η ενίσχυση

αυτή δεν μπορούσε να εγκριθεί, ούτε και με επίκληση της δηλώσεως αριθ. 31. Η Επιτροπή προσθέτει ότι επέτρεψε άλλες ενισχύσεις, των οποίων δικαιούχος ήταν, μεταξύ άλλων, η προσφεύγουσα, εφαρμόζοντας επ' αυτών την ευελιξία που διακηρύσσεται στη δήλωση αριθ. 31. Η Επιτροπή αναφέρει τις αποφάσεις σχετικά με τις υποθέσεις N 445/B/95 (σχετικά με την Αυστρία), N 14/96 (σχετικά με τη Φινλανδία) και N 517/96 (σχετικά με την Αυστρία).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

55 Το άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 866/90 (νυν άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 951/97) ορίζει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, εθνικά μέτρα ενισχύσεων, με την επιφύλαξη ότι τα μέτρα αυτά λαμβάνονται σύμφωνα με τα άρθρα 92 έως 94 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 87 ΕΚ έως 89 ΕΚ) (βλ. σκέψη 1 ανωτέρω).

56 Τα κριτήρια που χρησιμοποιεί η Επιτροπή για να αξιολογεί τις ενισχύσεις του άρθρου 16, παράγραφος 5, του εν λόγω κανονισμού είναι τα κριτήρια τα οποία εφαρμόζει κατά την εξέταση των σχεδίων κρατικής ενισχύσεως σύμφωνα με τη Συνθήκη ΕΚ και τα οποία επαναλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, σε διάφορα κανονιστικά πλαίσια και κατευθυντήριες γραμμές που εκδίδει. Εν προκειμένω, η Επιτροπή, με την προσβαλλομένη απόφαση, κάνει μνεία του προαναφερθέντος πλαισίου του 1996, σχετικά με τις επενδύσεις στον τομέα μεταποιήσεως και εμπορίας των γεωργικών προϊόντων. Συναφώς, επισημαίνεται ότι ούτε τα πλαίσια αυτά ούτε οι κατευθυντήριες γραμμές επηρεάζουν το περιεχόμενο του πρωτογενούς ή του παραγώγου δικαίου. Τα μέτρα αυτά εκφράζουν τη βούληση της Επιτροπής να δημοσιοποιεί τους ενδεικτικούς κανόνες ως προς την πορεία που σκοπεί να ακολουθήσει, όπως συνάγεται από τις ατομικές αποφάσεις της στον εν λόγω τομέα (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1998, T-214/95, Vlaamse Gewest κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-717, σκέψη 79). Επομένως, δεν είναι βάσιμος ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν δικαιούνταν να επικαλεστεί το πλαίσιο του 1996 εν προκειμένω, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι η επίδικη ενίσχυση κοινοποιήθηκε πριν από την έκδοση του πλαισίου αυτού.

57 Με το νομοθετικό πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή γνωστοποίησε ότι, όσον αφορά την εξέταση του συμβατού των κρατικών εθνικών ενισχύσεων που έχουν χορηγηθεί στον εν λόγω τομέα, πρέπει να συμμορφωθεί προς τη λογική του σημείου 2.1, πρώτη περίπτωση, του παραρτήματος της αποφάσεως 94/173/ΕΚ της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1994, για την κατάρτιση κριτηρίων επιλογής που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τις επενδύσεις όσον αφορά τη βελτίωση των συνθηκών μεταποιήσεως και εμπορίας των γεωργικών προϊόντων και προϊόντων δασοκομίας και για την κατάργηση της αποφάσεως 90/342/ΕΟΚ (ΕΕ L 79, σ. 29). Το σημείο αυτό αποκλείει κάθε κοινοτική χρηματοδότηση στον τομέα του αμύλου. Συνεπώς, δεδομένου ότι η επίδικη ενίσχυση αφορούσε τον τομέα της παραγωγής αμύλου από σιτηρά, η Επιτροπή, σύμφωνα με την πολιτική της στον τομέα αυτό, δεν μπορούσε να θεωρήσει ότι συμβιβάζεται με την κοινή αγορά (βλ. αιτιολογική σκέψη 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

58 Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται το παράρτημα XV, σημείο VII Δ 1, της Πράξεως Προσχωρήσεως, στο οποίο προβλέπεται ότι η Επιτροπή θα εφαρμόσει το άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 866/90 έναντι της Αυστρίας και της Φινλανδίας σύμφωνα με τη δήλωση αριθ. 31. Η δήλωση αυτή ορίζει ότι η Επιτροπή πρέπει να δείξει «ευελιξία [ως προς τα] σχέδια μεταβατικής ενισχύσεως που αποσκοπ[ούν] στη διευκόλυνση της αναδιαρθρώσεως». Επομένως πρόκειται για ρητή αναφορά της Πράξεως Προσχωρήσεως σε δήλωση που περιλαμβάνεται στην τελική της πράξη και αφορά την εφαρμογή του άρθρου 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 866/90 (νυν άρθρου 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 951/97).

59 Εν προκειμένω, οι διάδικοι συμφωνούν ότι η επίδικη ενίσχυση αφορά τη μεταποίηση γεωργικού προϊόντος και εμπίπτει συνεπώς στο άρθρο 16, παράγραφος 5, του κανονισμού 951/97. Οι διάδικοι συμφωνούν επίσης ότι η εν λόγω ενίσχυση είναι «[μεταβατικό καθεστώς]» υπό την έννοια της δηλώσεως αριθ. 31, εφόσον, αφενός, το επίδικο χρηματοπιστωτικό μέτρο, που σκοπεί να διευκολύνει την αναδιάρθρωση της Agrana, αφορά στην πραγματικότητα το σύνολο σχεδόν του τομέα του αμύλου στην Αυστρία και πρέπει συνεπώς να θεωρηθεί ως «καθεστώς», αφετέρου δε, εφόσον το μέτρο αυτό προορίζεται να διευκολύνει τη μετάβαση σε νέο οικονομικό περιβάλλον στην Αυστρία λόγω της προσχωρήσεώς της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πρέπει να θεωρηθεί ως «μεταβατικό».

60 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή εφάρμοσε προδήλως εσφαλμένα τη δήλωση αριθ. 31, αφενός, καθόσον έθεσε ως προκαταρκτική προϋπόθεση ότι μια

ενίσχυση δεν μπορεί να επιτραπεί αν η οικεία επένδυση έχει αντικείμενο την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας και, αφετέρου, καθόσον δεν στάθμισε τα πλεονεκτήματα που παρείχε στην Κοινότητα η προσχώρηση χωρίς μεταβατικό στάδιο της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση προς τα εγγενή στην καταβολή της επίδικης ενισχύσεως μειονεκτήματα.

61 Συναφώς, επιβάλλεται ευθύς εξ αρχής η παρατήρηση ότι η δήλωση αριθ. 31 δεν περιλαμβάνει, σύμφωνα με τη διατύπωσή της, περιορισμούς σχετικά με την παραγωγική ικανότητα (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω). Συνεπώς η Επιτροπή δεν μπορεί, a priori, να αποκλείει του πεδίου εφαρμογής της δηλώσεως αυτής όλες τις περιπτώσεις στις οποίες η επένδυση ενός δυνητικού δικαιούχου ενισχύσεως έχει αντικείμενο την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας. Πράγματι, η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να προσθέτει γενικό περιορισμό στο πεδίο εφαρμογής της δηλώσεως αριθ. 31 μη προκύπτοντα από το κείμενο της διατάξεως αυτής.

62 Πάντως, μολονότι είναι αληθές ότι η Επιτροπή, αν ληφθεί τουλάχιστον υπόψη μόνον η αιτιολογική σκέψη 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως, έδωσε την εντύπωση ότι σε καμία περίπτωση δεν θα δεχόταν ενίσχυση προς επενδυτή με αντικείμενο αύξηση της παραγωγικής ικανότητας, σύμφωνα με τη θέση της που είχε εκθέσει στις κατευθυντήριες γραμμές ως προς τις ενισχύσεις διασώσεως και αναδιαρθρώσεως, από μια πληρέστερη ανάγνωση της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώνεται εντούτοις ότι η Επιτροπή εξέτασε τη δυνατότητα χορηγήσεως της επίδικης ενισχύσεως βάσει της δηλώσεως αριθ. 31 ενόψει των ιδιαιτέρων περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

63 Έτσι, η Επιτροπή εξέτασε κατ' αρχάς τις υφιστάμενες συνθήκες στον τομέα του αμύλου από αραβόσιτο και διαπίστωσε ότι υπήρχε διαρθρωτικό πλεόνασμα παραγωγής 20 % εντός της κοινοτικής αγοράς. Κατά συνέπεια, θεώρησε ότι δεν υπήρχαν ελεύθεροι τομείς της αγοράς και οι παραγωγοί αμύλου στα κράτη μέλη αντιμετωπίζουν έντονο ανταγωνισμό. Η εν λόγω κατάσταση δεν υφίσταται μόνο στην κοινοτική αγορά, αλλά και σε αγορές τρίτων χωρών, προς τις οποίες εξάγονται τα πλεονάσματα χάρη στη χορήγηση επιστροφών κατά την εξαγωγή (αιτιολογική σκέψη 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Σύμφωνα με την Επιτροπή, το σχέδιο της επίδικης ενισχύσεως θα συνέβαλλε σε σημαντική αύξηση της παραγωγικής ικανότητας που υφίσταται στην Κοινότητα (αιτιολογική σκέψη 37 της προ-

σβαλλομένης αποφάσεως). Ενόψει αυτού, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, δυνάμει των συνήθως εφαρμοζομένων κανόνων, μια τέτοια ενίσχυση «αποκλείεται ρητά από τη χορήγηση κρατικ[ών πόρων] και πρέπει κατά συνέπεια να θεωρηθεί ως ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά» (αιτιολογική σκέψη 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

64 Στη συνέχεια της αποφάσεως, η Επιτροπή παραδέχθηκε πάντως ότι η δήλωση αρθ. 31 πρέπει αναμφισβήτητα να ληφθεί υπόψη. Η Επιτροπή ανέφερε ότι είχε εγκρίνει ενισχύσεις βάσει της δηλώσεως αυτής σε τρεις προηγούμενες περιπτώσεις [Αυστρία N 445/B/95, Φινλανδία N 14/96, Αυστρία N 517/96] στις οποίες καμία ενίσχυση δεν μπορούσε να χορηγηθεί δυνάμει των «συνήθων» νομικών διατάξεων. Έτσι, στην απόφαση σχετικά με την υπόθεση N 517/96, η Επιτροπή δέχθηκε τρία σχέδια ενισχύσεως υπέρ της Agrana, τα οποία είχαν ως αντικείμενο επενδύσεις στον τομέα του αμύλου γεωμήλων. Η απόφαση αυτή στηρίζεται στη δήλωση αριθ. 31, αλλά και στο γεγονός ότι δεν υφίστατο ενδεχόμενο αυξήσεως της παραγωγικής ικανότητας, δεδομένου ότι ο τομέας του αμύλου γεωμήλων στη Αυστρία υπόκειται σε καθεστώς ποσοστώσεων, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 1868/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για την καθιέρωση καθεστώτος ποσοστώσεων για την παραγωγή αμύλου γεωμήλων (ΕΕ L 197, σ. 4) (αιτιολογική σκέψη 45 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

65 Στη συνέχεια, η Επιτροπή τόνισε ότι η επίδικη ενίσχυση «ευνοεί αύξηση της παραγωγικής ικανότητας σε έναν τομέα, στον οποίο δεν υφίσταται καθεστώς ποσοστώσεων αλλά διαρθρωτικό πλεόνασμα» (αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Σύμφωνα με την Επιτροπή, η αύξηση της παραγωγικής ικανότητας της Agrana μπορεί ως εκ τούτου να θίξει την ανταγωνιστική θέση των επιχειρήσεων που παράγουν άμυλο σε άλλα κράτη μέλη και εξάγουν προς την Αυστρία, οι οποίες ενδέχεται επιπλέον να εκτεθούν σε μεγαλύτερο ανταγωνισμό σε άλλες αγορές (αιτιολογική σκέψη 52 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Καταλήγοντας, η Επιτροπή θεώρησε ότι η επίδικη ενίσχυση «αλλοιώνει τους όρους των συναλλαγών κατά τρόπο που αντίκειται προς το κοινό συμφέρον, δεδομένου ότι σε μια αγορά στην οποία επικρατεί περιορισμένη ζήτηση συμβάλλει στην αύξηση της προσφοράς και κατ' αυτόν τον τρόπο στρεβλώνει αισθητά τον ανταγωνισμό» (αιτιολογική σκέψη 54 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

66 Επομένως, η Επιτροπή έκρινε ότι, ακόμη και λαμβάνοντας υπόψη τη ρήτρα ευελιξίας της δηλώσεως αριθ. 31, η ενίσχυση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με

την κοινή αγορά, υπό την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης (αιτιολογική σκέψη 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

67 Ενόψει των λόγων που παρέθεσε η Επιτροπή στην προσβαλλομένη απόφαση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι το σχέδιο της επίδικης ενισχύσεως δεν μπορεί να δικαιολογηθεί βάσει μόνον της δηλώσεως αριθ. 31.

68 Πράγματι, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι έκρινε ότι η χορήγηση της ενισχύσεως αυτής μπορεί να θίξει σοβαρά την πολιτική που ακολουθεί στον επίδικο τομέα. Το γεγονός ότι η Επιτροπή στηρίζεται, εν πολλοίς, στη διαρθρωτική κατάσταση του τομέα αυτού σε κοινοτικό πλαίσιο δεν συνεπάγεται ότι δεν εκτίμησε ατομικά την παρούσα περίπτωση.

69 Όσον αφορά την έλλειψη σταθμίσεως των πλεονεκτημάτων που παρέχει στην Κοινότητα η προσχώρηση χωρίς μεταβατικό στάδιο της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση έναντι των εγγενών στην καταβολή της επίδικης ενισχύσεως μειονεκτημάτων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούνταν να λάβει υπόψη αυτήν την πτυχή. Η Επιτροπή, κατά την εκτίμηση του συμβατού της επίδικης ενισχύσεως, στο πλαίσιο της οποίας έπρεπε να λάβει υπόψη τη δήλωση αριθ. 31, έπρεπε, ασφαλώς να εκτιμήσει, όπως υπενθυμίζεται στην αιτιολογική σκέψη 49 προσβαλλομένης αποφάσεως, αν η ενίσχυση ήταν σε θέση να συμβάλει στην προώθηση της αναπτύξεως ορισμένου οικονομικού κλάδου ή τομέα της οικονομίας, χωρίς να αλλοιώνει τους όρους των συναλλαγών κατά τρόπο που αντίκειται προς το κοινό συμφέρον. Εντούτοις, τα οφέλη που αποκόμισε η Κοινότητα από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση δεν συνιστούν κρίσιμο στοιχείο στο πλαίσιο της συγκεκριμένης εκτιμήσεως μιας ενισχύσεως.

70 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την αξιολόγηση του συμβατού της επίδικης ενισχύσεως με την

κοινή αγορά. Επομένως, δεν παρέβη ούτε τον συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 151, παράγραφος 1, της Πράξεως Προσχωρήσεως, της δηλώσεως αριθ. 31 και του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ.

71 Επομένως ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το γεγονός ότι δεν ελήφθη υπόψη το κριτήριο της αναγκαιότητας της ενισχύσεως

72 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή βασίστηκε, όσον αφορά την προσβαλλομένη απόφαση, σε αμιγώς θεωρητικό και εσφαλμένο ορισμό της έννοιας της αναγκαιότητας της ενισχύσεως (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω).

73 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, μολονότι η απόφαση ενάρξεως πραγματοποιήσεως των επενδύσεων ελήφθη προτού η Επιτροπή αποφανθεί επί του συμβατού της ενισχύσεως, δεν είναι αληθές ότι η Agrana είχε ενεργήσει υπ' ευθύνη της (αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και ότι, ως εκ τούτου, το σχέδιο θα αποσβέννυτο ακόμη και αν η ενίσχυση δεν χορηγούνταν.

74 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι για να ισχύσει, σε σχέση με μια ενίσχυση, μια από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 87, παράγραφος 3, ΕΚ, παρεκκλίσεις, η εν λόγω ενίσχυση πρέπει όχι μόνο να συνάδει προς έναν από τους σκοπούς του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχεία α', β', γ' ή δ', ΕΚ, αλλά πρέπει επίσης να είναι απαραίτητη για την επίτευξη των σκοπών αυτών (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1980, 730/79, Philip Morris κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/ΙΙΙ, σ. 13, σκέψη 17).

75 Όμως, διαπιστώθηκε προηγουμένως ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των άλλων απαιτουμένων προϋποθέσεων προκειμένου να θεωρηθεί ότι η επίδικη ενίσχυση συμβιβάζεται με την κοινή αγορά όσον αφορά τη μόνη κρίσιμη για την παρούσα υπόθεση παρέκκλιση, δηλαδή το άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ.

76 Συνεπώς, δεν χρειάζεται να εξεταστεί ο λόγος ακυρώσεως σχετικά με την αναγκαιότητα της ενισχύσεως, δεδομένου ότι, ακόμη και αν ο λόγος αυτός γίνει δεκτός, δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

77 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως που βαρύνει την Επιτροπή είναι ιδιαίτερα έντονη όταν η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια εκτιμήσεως εφαρμογής της Συνθήκης. Αυτή είναι η περίπτωση των αποφάσεων που αφορούν την εφαρμογή του κανόνα περί παρεκκλίσεων του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ.

78 Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή έπρεπε να μεριμνήσει όλως ιδιαιτέρως ώστε ο κοινοτικός δικαστής να είναι σε θέση να εξακριβώσει και να αποφασίσει αν η Επιτροπή τήρησε τους διαδικαστικούς κανόνες, διαπίστωσε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά, δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκδίδοντας την απόφασή της και δεν άσκησε τη διακριτική της εξουσία κατά τρόπο μη συνάδοντα προς τους σκοπούς και το πνεύμα των εν λόγω κειμένων (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität

München, Συλλογή 1991, σ. I-5469, σκέψη 26, και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στην υπόθεση 84/82, Γερμανία κατά Επιτροπής, επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 20ής Μαρτίου 1984, Συλλογή 1984, σ. 1451, 1492, 1500).

79 Εν προκειμένω όμως, η Επιτροπή δεν παρέσχε διευκρινίσεις ως προς το κρίσιμο επιχείρημα της Αυστριακής Κυβερνήσεως σχετικά με τη δήλωση αριθ. 31 και το «σενάριο της προσχωρήσεως», ή τουλάχιστον παρέσχε ανεπαρκέστατες διευκρινίσεις. Επομένως, η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί και λόγω παραβάσεως του άρθρου 253 ΕΚ.

80 Η Επιτροπή δηλαδή δεν προέβη, κατά την προσφεύγουσα, σε διαπιστώσεις αφορώσες την κατάσταση και την εξέλιξη των εμπορικών σχέσεων μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και των λοιπών χωρών της Κοινότητας στον τομέα του αμύλου πριν και μετά την προσχώρηση. Περαιτέρω, η Επιτροπή δεν ανέλυσε το ζήτημα ποια ήταν, για την Κοινότητα, τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα της προσχωρήσεως χωρίς μεταβατική περίοδο στον τομέα του αμύλου. Περαιτέρω, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε το ζήτημα αν και γιατί θεώρησε αλυσιτελή τα υποστηριχθέντα συναφώς από την Αυστριακή Κυβέρνηση. Η ανεπάρκεια των αιτιολογιών καθίσταται σοβαρότερη από το γεγονός ότι η Επιτροπή εξέφρασε ακριβώς αντίθετη γνώμη με την απόφαση στην υπόθεση N 517/96.

81 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει με το υπόμνημα απαντήσεως ότι, μολονότι η Επιτροπή αναφέρει πράγματι επανειλημμένα τη δήλωση αριθ. 31 στην προσβαλλομένη απόφαση, ουδόλως έλαβε υπόψη τη δήλωση αυτή κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ. Επιπλέον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την επιχειρηματολογία που αναπτύσσει η Επιτροπή στο υπόμνημα αντικρούσεως, ότι δηλαδή τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα διαφαίνονταν ήδη στην αγορά κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η ανάλυση των συνθηκών της αγοράς στις 30 Ιουλίου 1997 δεν επιτρέπει να καθοριστεί αν οι συνθήκες αυτές είναι καλύτερες απ' ό,τι στις 31 Δεκεμβρίου 1994.

82 Η Επιτροπή αμφισβητεί τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι ανεπαρκής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

83 Η υποχρέωση που υπέχουν τα κοινοτικά όργανα, δυνάμει του άρθρου 253 ΕΚ, να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους έχει ως σκοπό να δίδει τη δυνατότητα αφενός στον ενδιαφερόμενο να γνωρίζει τους λόγους για τη λήψη του μέτρου, προκειμένου να είναι σε θέση να υπερασπίζεται τα δικαιώματά του και να εξακριβώνει αν η απόφαση είναι βάσιμη, και αφετέρου στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχο νομιμότητας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-126/96 και Τ-127/96, BFM και EFIM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3437, σκέψη 57).

84 Εξάλλου, η Επιτροπή, κατά την αιτιολόγηση των αποφάσεων που λαμβάνει για να διασφαλίζει την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού, δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που έχουν προβάλει ενώπιόν της οι ενδιαφερόμενοι. Αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν αποφασιστική σημασία ενόψει της οικονομίας της αποφάσεως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 1995, Τ-459/93, Siemens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1675, σκέψη 31).

85 Όπως προκύπτει από την εκτίμηση του Πρωτοδικείου επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή εξήγησε γιατί θεώρησε ότι από τη δήλωση αριθ. 31 δεν μπορεί να συναχθεί ευνοϊκό για την Agrana αποτέλεσμα εν προκειμένω.

86 Περαιτέρω, όπως επίσης προκύπτει από την εκτίμηση αυτή του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να αναλύσει το ζήτημα ποια είναι τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα της προσχωρήσεως κράτους μέλους κατά τη συγκεκριμένη εκτίμηση μιας ενισχύσεως (βλ. σκέψη 69 ανωτέρω).

87 Τέλος, η Επιτροπή επισήμανε σαφώς τις διαφορές μεταξύ της παρούσας υποθέσεως και της υποθέσεως Ν 517/96 (βλ. σκέψη 64 ανωτέρω).

88 Επομένως, η προσβαλλομένη απόφαση δίδει τη δυνατότητα αφενός στον ενδιαφερόμενο να γνωρίζει τους λόγους για τη λήψη του μέτρου και αφετέρου στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχο νομιμότητας.

89 Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

90 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι δεν συντρέχει λόγος να ληφθούν τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας που πρότεινε η προσφεύγουσα με σκοπό να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προσκομίσει την απόφαση εγκρίσεως των ενισχύσεων ΑΤ/24 (απόφαση Ν 708/95) και τα «Στοιχεία και έγγραφα που κοινοποιήθηκαν από τη Δημοκρατία της Αυστρίας για την έγκριση των κρατικών ενισχύσεων Ν 517/96», διότι δεν είναι χρήσιμα για την επίλυση της διαφοράς.

91 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

92 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Βηλαράς Forwood

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας Η Πρόεδρος

G. Herzig P. Lindh